

ühe weike wantri ehitada. Wantrite sai mõne nädala pärast valmis ja läkitati tellia käte, kes muido weike sõiduriistaga väga rahul oli, aga ümmargusi rataid põlgas. Tema kirjutas: „Ma olen ise ilja aea eest ühe pisikese õpetuse-raamatu wälja-annud ja õpetanud, kuda nurgelisi rataid peaks tehtama. Mis nüüd inimesed minu õpetusest saaksid arwama, kui nääwad, et ma oma lapsese ümmarguse ratastega wantri lasin teha?“ — Wantrisey pani wasta nii palju kui jõudis; siiski andis ta wiimaks järele, sest et ta wana tutawat ei raatsind pikemalt pahandada. Wantri tellia tõmbas nüüd kriidiga wiirud ete, kuda rata nurgad pidid jooksuma, märkis kuda ümmarguseks treitud kodarad ja muud telgede ja redelite tüükid teiste pidi seatama ja andis siis wantri oma puusepa käte, et se neid wigasti parandaks. Otsekui pilkuse pärast oli esimese wantri ehitaja nimi wantri külge pandud, ehk küll wantri külles mite pulgakest ei leitud, mis tema oli teinud.

Natuke aega iljemine hakaswad Luitsulased, — ma ei tea, kas omast pääst, wai teiste õpetust mööda — maanteesi oma külade wahete seadma, mis, kruusi ja liiwaga silendatud, sõitu väga kergitasid. Siiski, niikaua kui juurem hulk nurgelise ratastega uel maanteel sõitis, ei wõinud wantrite pbrutamine waheneda, ega sile tee kawa roopata jääda. Siin jõuame teise tüükile, mis uendaja mehe tööd hakas segama. Uhekorraga seati kaks postiwankrit teele käima, mõlemad pikad ja laiad, nõnda et iga sõidu peal tosinatekaupa inimesi odawa hinna eest edasi

tagasi wõisid wedada. Mõlemad postiwankrite peremehed, kellest üks sündind Luitsulane, teine seal maakonnas sündind ja üleskaswand Walgelane oli, tegid oma ue postiwankritele wanawärki nurgelised ratad. Ja et nende ratad kõwal, siledal teel aega mööda mite ümmarguseks ei kuluks, sellepärast pandi tugewad raudwiisad nende ümber, ja löödi iga rata nurga peale kolm ja neli kõrge pääga raudnaela weel tugiks ete. Jaamapoistele tehti neljakäiksesed kued, neljareielised püksid, kahelordsed kübarad, kümmeformelised kindad mõlema kääle, kabe ja kolme labalised sukad ja saapad: nõnda et mehed igapidi Luitsula muistest kombeid rahwale pidid näitama. Jaamaisand Walgelane nähti peagi Luitsula rahwa asjatallitusest nõnda teadmata, et ta mite üht liht sulasäärt ilma wigata ei oskand kududa. Teine Lõlplas kaswanud Luitsula sugust jaamaisand teadis küll, kuda Luitsulas suke ja kindaid kooti; aga tühi uhkus, et Walgelase kaju tagaosatamine teda rahwa silmas targaks Walgelaseks tõstaks, pani tal silmad kinni; mispärast ta iljemine kuskilt enam metsa ei leidnud, sest et puid väga paksu ees kaswis. Sellepärast ei olnud tema tehtud riided kuskil paremine teha järel seatud, kui teisel jaamaisandal. Näitas lugu enne naljakas, siis läks ta nüüd hoopis pööraseks. Jaamaisandad arwasid endale suuremaks auuks, kui rumalamaid meelitates kõif targe matel juba wõerdu jäänud wana risu ja koli rahwale wedasid. Aga kes usaldas niisugusi mehi lahma minna, kes kui kuningad Luitsula maanteel sõit-